

Dinsdag 20 maart 1917 – ochtendeditie

Vrijgelaten goederen te Brugge.

De minister van buitenlandse zaken brengt ter kennis van belanghebbenden, dat, blijkens mededeling van de consul te Brugge, zich daar een aantal goederen bevindt, welke, geladen in naar Zeebrugge opgebrachte schepen, door het beslaggerecht te Hamburg zijn vrijgegeven.

Omtrent deze goederen heeft de Duitse overheid de volgende opgave verstrekt:

Dampfer	Inhalt	Gewicht Tonnnen
Batavier VI	Leere Flasschen 316 Colli	33,9
Robert Lea	Papier 805 Ballen	37,1
Niobe	Maschinenteile 6 Kisten	2,4
Colchester	Circa 50 Maschinen	5,0
Batavier VI	Bauwollwaren 120 Colli	17,0
		95,4

Deze goederen liggen ter beschikking van de Nederlandse rechthebbenden en kunnen door tussenkomst van de consul te Brugge naar Nederland worden verzonden. Ter bespoediging kunnen de rechthebbenden, onder overlegging van de nodige stukken, waaruit hun eigendomsrecht blijkt, een op naam van de consul te Brugge gestelde machtiging tot verzending van de goederen doen

toekomen aan de Bevollmächtigter des Admiralstabes der Marine für Prisenangelegenheiten beim Marinekorps zu Brügge. Voor de toezending van deze machtiging zou spoedshalve de tussenkomst van een der in Nederland gevestigde Duitse consulaten kunnen worden ingeroepen.

Het wekelijks bulletin over de krijgsverrichtingen op het Belgische front:

Bij helder weer was de Belgische artillerie in de loop van de week van 10 tot 16 maart zeer bedrijvig. Ze heeft met goede uitslag de Duitse batterijen in de streek van Ramskapelle, Diksmuide, Steenstrate en Het Sas beantwoord. Op verscheidene punten hadden zich groepen Duitsers verenigd teneinde herstellingswerken te beginnen aan de uiteengesloten werken. Ze werden door het vuur uiteengedreven.

Bomgevechten, gevolgd door artillerieactie, soms van lange duur, woedden in de streek Steenstrate en Het Sas. Ook was de algemene bedrijvigheid gedurende deze week op het zuidelijk gedeelte van het Belgische front aanhoudend hevig.

De Toorts meldt, dat er de vorige week in Willebroek een Vlaamse vergadering gehouden is, waarop met 897 tegen 3 stemmen een motie van vertrouwen in de Raad van Vlaanderen is aangenomen.

De Toorts verneemt, dat dr. Mees, bijgevoegd archivaris aan het Rijksarchief te Brussel, de benoeming van hoogleraar aan de faculteit der letteren en wijsbegeerte aan de Vlaamse hogeschool te Gent aanvaard heeft. Hij zal college geven in aardrijkskunde en geschiedenis der aardrijkskunde.

Dinsdag 20 maart 1917 – avondeditie

Berlijn, 20 maart. Officieel: In de boog van Ieper haalden onze verkenners 12 Engelsen uit hun stellingen.

Bernhard Shaw heeft op uitnodiging van de Engelse regering een bezoek gebracht aan het westelijk front en vertelt in de Daily Chronicle van zijn ervaringen.

Kort vóór de oorlog was Shaw in Duitsland, Frankrijk en het deel van België geweest, dat zo veel heeft geleden. Bij die gelegenheid viel het hem op, dat de algemene karakteristiek der verschillende volkeren volkomen verkeerd is.

De Fransen zijn een volk van dansers, de Duitsers zijn te veel gedrilde lieden, die zich bewegen alsof ze een ellenmaat ingeslikt hebben. Zo beweert men. In werkelijkheid had hij de Duitse soldaten te Trier zien marcheren op de wijs van een sentimentele Duitse melodie, zo sierlijk dat het bijna een dans geleeek. De Fransen daarentegen deden alles hoekig, ruw, alsof de wijze, waarop zij de dingen deden, er in het geheel niet op aankwam, als ze maar gebeurden.

De Fransen herstelden blijkbaar nooit hun uniform. Paarden, affuiten en kanonnen zagen er steeds onzindelijk uit. De mensen zegden, dat een Fransman nooit netjes, maar altijd gereed is. Shaw is dan ook van mening, dat de Fransen geweldige vechters zouden zijn, maar dat de Duitsers ook hun mannetje zouden staan, ofschoon ze eigenlijk niet voor het soldatenvak geboren schijnen te zijn.

Shaw vertelt dan van zijn reis – vóór de oorlog – die hem naar Ham, Bapaume, Atrecht, Rijsel en Ieper voerde.

“Ieper was in één woord bekoorlijk. Toen ik de weg van Vlamertinge afkwam en de Lakenhalle zag, was het juist middag en prachtig weer en het carillon speelde een heerlijk deuntje op een wijs, die Couperin

verrukt zou hebben. Het was Vlaams wat zijn vrolijkheid en Frans wat toon en schitterende elegantie van uitvoering betreft.

Ik heb Ieper weergezien. Deze keer in kaki, zoals allen en alles, wegens de “camouflage”. Onderweg zette ik mijn reispet af en, als don Quichotte, de helm van Mambrino op. En in mijn oren stopte ik een paar dingetjes, die op zwarte boordeknopjes leken, welke mij niet beletten te horen, maar wel om te veel te horen. Alles was anders. Het weer was nu ook helder, maar intens koud. De landstaal was het Engels, in al zijn dialecten. De hoeven en de villa’s hadden geen daken, geen vloeren meer, maar wel grote gaten in de muren, en de bewoners waren weg. Een man, die aan de weg lag, was geen zwerver, maar een heer die zijn hoofd kwijt was. Er was geen Belgisch carillon, maar wel heel veel Duitse muziek; een imponerende orkestratie, die alleen uit slagwerk bestond. Ik kan niet zeggen, dat ik ze onaangenaam vond; de grote trom windt mij altijd op.”

“In Ieper leveren de huizen een goede dekking tegen granaatkartetsvuur. De Duitsers hebben met taaie volharding van een stad van gerieflijke woningen voor een vriendelijke burgerij een uitstekende dekking gemaakt voor alle troepen, die de stad willen gebruiken om vijandelijke operaties tegen de Duitsers te ondernemen. Zo wordt de Boche op het oorlogspad bespot door de demon van het niet-beoogde, die zo’n goed leventje heeft als de oorlogstrom begint te slaan. Aan het front wordt alles met militaire nauwkeurigheid en orde geregeld. Maar er gebeurt nooit iets zoals het bedoeld was. De helft der gegeven bevelen gaan in de wind weg ... Een vliegtuig vloog over ons heen: een Engels. Dadelijk was de lucht vol granaatkartetswolkjes. Maar het toestel gleed triomfantelijk voort. En met een tijdelijke afwezigheid van patriotisme, en van fatsoen zelfs, zag ik de beschieting na een poosje ophouden. De Duitse afweerkanonnen hadden het, blijkbaar ontmoedigd, opgegeven. Ik was wat beschaamd en zelfs wat ontzet

toen ik bij nadenken tot de ontdekking kwam, dat ik nu was geweest wat ik vroeger zo dikwijls verachtelijk behandeld had: een sportman.

“Mijn gids stelde geen belang in de artillerie, maar hielp mij sommige lieden ontduiken, die op verschillende plaatsen zijn neergezet om voorbijgangers van de gevaarlijke punten af te houden. Het was een reus, een officier, een Ier uit het zuiden, betoverd door de historische betekenis van Ieper. Hij kende er iedere steen en bekommerde zich slechts in zoverre om het bombardement, dat hij het als een hoofdstuk te meer in de geschiedenis van de stad beschouwde. Hij nam mij mee naar een toren en liet mij van daar af Ieper zien, alsof het alle koninkrijken op aarde was. “Ga vlak voorover liggen, zodra er iets over komt”, zegde hij. In mijn jeugd had ik, door een nauwkeurige nabootsing van de Pantalos uit de harlequinades geleerd, als werktuiglijk pal voorover te vallen en dan weer op te staan, alsof iemand mij achter aan mij broek omhoog tilde en weer op mijn benen zette. Ik hoopte nu dat broeder Boche iets over zou sturen en mij gelegenheid zou geven, om voor mijn nieuwe vriend mijn kunststuk te vertonen. Maar er kwam niets over en ik verliet Ieper met ongekrukte waardigheid ...